

လမ်းမင်းမိုး

အချစ်ဆိုသည်မှာ

အချစ်ဆိုသည် မှာ ...

သဘောထားကြီးစွာ မျှတဝေငှမည့်အရာ မဟုတ်။

သဝန်တိုခြင်းကင်းသော အချစ်ကို သူမ မယုံကြည်။

မိမိကပေးသလောက် ပြန်မရလျှင် ခံပြင်းစရာတည်း။

အချစ်ဆိုသည် မှာ ...

ဘာမှ အဆန်းတကြယ် စာဖွဲ့စရာ မလိုသော လှပသည့်အရာတစ်ခု။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် ငယ်သွားမလဲဖူးသူ မရှိသကဲ့သို့ ... အချစ်မ
ရှိသူလည်း လောကမှာ မရှိ။

လူသားတစ်ယောက်၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လိုအပ်ချက်တစ်ခုတည်း။

(ရွှေကြွေ)

အချစ်ဆိုသည် မှာ ...

သူ့အဖို့ မိမိဘက်မှ ထားရှိအပ်သော စေတနာ သန့်သန့်တည်း။

(မြေ)

အခန်း(၁)

နာရီတကြည့်ကြည့် ကိုယ်တကြွကြွနှင့် ခြံတံခါးဝသို့ မှန်ပြတင်း၌ ကပ်ကာတမျှော်မျှော် ရှိနေသော သက်လုံးပုံသည် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် လွန်ကဲတတ်သော ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းဖျားလှုပ်ကာ တဖျစ်တောက်တောက် ရွတ်မြည်စပြုလေသည်။ ။

လေးနာရီအရောက် လာခဲ့ပါဆိုသည် ကို ‘မြေ’သဘောတူ ခေါင်းညိတ်ထားပြီးမှ ။ အခု လေးနာရီခွဲနေပြီ။ ပုံ မသိဘဲ ရုံးခိုးတက်နေလေသလားဟု လည်း တွေးသည် ။ ခေါင်းမထူနိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေမလားလည်း တွေးသည် ။ ရုံးတက်လျှင်တော့ အခုအချိန်လောက်မှာ မြေ အိမ်မပြန်နိုင်သေး။ သို့သော် ဆရာဝန်က တစ်ပတ်တိတိလောက် အနားယူနေပါပြောထားပါလျက်နဲ့ ။ သုံးရက်ပဲ အနားယူအပြီးမှာ မြေ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရုံးအလုပ်ကို နောက်ဆံတင်းတင်းနှင့် ရုံးများ ပြန်တက်နေလေသလား။

ကိုယ် နေမကောင်းလို့ နားရတာပဲဥစ္စာ။ ခေါင်းကလေး ကိုက်တာ လောက်နဲ့ တော့ အကြာကြီး ခွင့်မယူချင်ပါဘူးပုံရယ်ဟု သူမထံ အယူခံ ဝင်နေခဲ့သေးတာ။ ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်သော သူတစ်ပါး အရေးအရာ ကိစ္စဝိစ္စတွေမှာ ကူညီ နိုးကြားတတ်လှတဲ့ မြေတစ်ယောက် သူ့လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များ မနိုင်မနင်း ချာလပတ် ယမ်းနေမှာ ကို နောက်ဆံတင်းနေ တာ ပုံ သိသည် ။

သိလို့ ပဲ လုံးဝမတက်ရဘူး နားရမယ်လို့ သူ့အမေကိုပါ စစ်ကူတော င်းပြီး အမိနဲ့ ချမှတ်လိုက်ပါသည် ။ ဒီညနေ ဆေးခန်းတစ်ခေါက် သွားပြ ဖို့ ချိန်းထားကြသည် ။ သူ့အိမ်ကို ဝင်ခေါ်မည် ပြောသော်လည်း မြေက သူပဲ ဒီအိမ်ကိုလာမည် ဒီကပဲ ထွက်ကြမည်ရယ်လို့ ဇွတ်စီစဉ်သွားခဲ့ပါ သည် ။

"ပုံပုံ ..."

နောက်မှာ ခြေသံမကြားရသော ခြေတစ်စုံက လာရပ်ကာ ပုံပန်းပေါ် လက်ကလေး တစ်ဖက် တင်လာပါသည် ။

"တွေ့လား အန်တီ ... အန်တီသားက ခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ဆေးခန်းပြဖို့ ကိစ္စကို ... အချိန်အတိအကျ မလာဘူး"

သက်လုံးပုံက နှုတ်ခမ်းလေးစူကာ မိထွေးတော် ဒေါ်အေးအေးမြကို လှည့်ပြောလိုက်ပါသည် ။

"လာပါလိမ့်မယ် ပုံပုံရယ် ... သူလာမယ် ပြောထားတာပဲ..."

"လေးနာရီပါဆို ... အခု လေးနာရီခွဲနေပြီ ..."

"အေး ... နောက်တော့ ကျနေတယ်နော် ... ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်က ငါး နာရီခွဲမှ ရောက်တာဆိုတော့ မီတာတော့ မီပါတယ်၊ ခဏလေး

စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီး ထမင်းစားသွားမလား ...
တော်ကြာ ဆေးခန်းမှာ စောင့်ရရင် ဗိုက်ဆာနေဦးမယ် ..."

"ဟင့်အင်း ... စိတ်စောနေရင် ပုံက ထမင်းမျိုမကျဘူး၊ ပြန်ရောက်မှ
ပဲ စားတော့မယ် အန်တီ"

ဒေါ်အေးမြမြက လင်ပါသမီးကလေးကို ပြုံးကာ အလျှော့ပေးရပါသ
ည် ။ ကလေးမလေးဟာ သဘောဖြူ အူစင်း ကလေးဆန်သူကလေး တ
စ်ယောက်သာ။ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ကြစဉ်က အကြည့်တွေ စိမ်း
တောက်လှသော်လည်း တစ်အိမ်ထဲ အတူနေ လာပြီးသောအခါတွင် ဘ
ယ်ဘက်ကမှ ကောက်ကောက်ကျစ်ကျစ် မရှိသူချင်းပီပီ သင့်မြတ်ရင်းနှီး
သွားရတာသာ ဖြစ်ပါသည် ။

ကလေးဆန်ဆန် အနိုင်လိုချင် နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်တာက လွဲသော် အပြစ်
ဆိုချင်စရာ မရှိ။ ဒီတော့လည်း ကိုယ့်သမီးလေး တစ်ယောက်လိုသာ ဒေါ်
အေးမြမြက သဘောထားနိုင်ပါသည် ။ ခုလည်း တဖျစ်တောက်တောက်
လုပ်နေသည် မှာ သူ့သား အောင်မြေ ဆေးခန်းနောက်ကျမှာ စိုးသည့်အ
တွက်သာ ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်အေးမြမြမှာ ပုံပုံ အဖြစ်သည်းနေတာကို သ
ဘောပင် ကျနေမိပါသေးသည် ။

"အန်တီတော့ ဗိုက်နည်းနည်း ဖြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆေးခန်း အပြန်
နောက်ကျနေမှာ စိုးလို့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... အန်တီစားနှင့် ... အန်တီက ဂက်စ်ထရစ် ရှိတယ် ...
"

ပုံပုံက ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ထိုင်စောင့်နေလ
ည်း အတူတူပါပဲဆိုတာ ပုံပုံ သိသားပေါ့။ သို့သော် မြေနှင့်ပတ်သက်လာ
လျှင် သက်လုံးပုံသည် အင်မတိ အင်မတန် အဖြစ်သည်းလှသူတည်း။ အ

ခုလည်း မြေအိမ်ခန်းကို အပြေးသာ သွားကြည့် လိုက်ချင်တော့သည် ။
စောင့်နေရခြင်းသည် ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်နှင့် လူကို နှလုံးရောဂါ ရစေ
နိုင်သည် ဟု ပင် ပုံပုံထင်သည် ။

မြေ နေလို့ ကောင်းရဲ့ လား။

မြေနေကောင်းရဲ့ လား တွေးမိတော့ စိတ်က ရွှေကြွယ် ဖျတ်ခနဲ
ရောက်သွားမိပါသည် ။ ရွှေကြွယ်တစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုနေပါလိမ့်။
နေမှ ကောင်းရဲ့ လား။ ရွှေကြွယ်ကို စဉ်းစားမိလျှင် ပုံသည် ရင်ထဲ လေး
တက်သွားကာ အလိုလို သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ရွှေကြွယ်
နေမကောင်းလို့ များ မြေထဲ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လို့ မြေသွားနေရသလား။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အရင်းအချာကြီးတွေ ဖြစ်
သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတာ။
ရွှေကြွယ်ဆိုလျှင် ထစ်ခနဲ တစ်ခုခု မဖြစ်လိုက်နှင့် မြေရေ လုပ်ပါဦးဆို
သော အိညောင်ညက်အသံနှင့် မြေပခုံးပေါ် တာဝန်ထုပ် ပုံချလိုက်သည်
မှာ ထုံးစံ။

မြေတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ငယ်သူငယ်ချင်း ရွှေကြွယ်က ဘာခိုင်းခို
င်း နွားတစ်ကောင်လို ကုန်းကာရုန်းကာ ကူညီရမှ ။ မြေကတော့
ရွှေကြွယ်ကိုမှ မဟုတ်ပါ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို သူတတ်အားသမျှ ကူညီ လုပ်
ကိုင်ပေးခွင့်ရလျှင် လူ့ဖြစ်ကျိုးနပ်သူပင်။ ရွှေကြွယ်အပေါ်မှာ တော့ သာ
မန်ထက်ပိုမည်။

ဒီကိစ္စကို တွေးမိလျှင် ပုံပုံရင်ထဲ မနာလို ဝန်တိုခြင်းက မီးပြင်းစနှင့်
ထိုးလိုက်သလို စူးခနဲ ပူခနဲ ဆို့တစ်တစ်ခံစား ရတတ်သည် မှာ ထုံးစံတ
ည်း။ ခုလည်း ပဲ စိတ်ပူတာက တစ်ဖက် အချိန်မီမလာတာကို စိတ်တိုချင်
တာကတစ်ဖက် ရွှေကြွယ်များ ဘာပြဿနာတက်ပြီး ခေါ်ထားပြန်ပါလိမ့်

ဆိုတာက တစ်ဖက် ခံစားချက် အတွေးစုံနှင့် ပုံပုံမှာ ထိုင်လို့ ပင် မရနိုင်။

ညွှန်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာနေလိုက်၊ ခြံကို မြင်ရသော မှန်ပြတင်းတွင် လိုက်ကာကြီး ဘေးကပ်ကာ မျက်နှာအပ် မျှော်ငေးလိုက်။ မြေဟာ ကတိပျက်တတ်သူ ချိန်းဆိုချိန် နောက်ကျတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ခုတော့ ဘာကြောင့်။

"ကျွတ် ... ဘာဖြစ်မှန်းတွေးမရဘဲ ... ဘုမသိ ဘမသိ ပူနေရတာ လောက် ငါဒေါသဖြစ်တာ မရှိတော့ဘူးကွာ ..."

ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကာ သက်လုံးပုံက တယ်လီဖုန်းရှိရာ ဘောက်ဆတ်ဆတ် လျှောက်လာပါသည် ။ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ ဂဏန်းခြောက်လုံး နှိပ်လိုက်ပြီး ...

"ဟယ်လို ... (...) ကုမ္ပဏီကလားရှင် ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ..."

"ကိုအောင်မြေ ရုံးတက်သလား သိချင်လို့ ပါ ..."

"ဪ ... ဒီနေ့ အောင်မြေ ရုံးမလာပါဘူး၊ ခွင့်ယူထားတာ ဒီနေ့ပါနဲ့ ဆိုရင် လေးရက် ရှိပါပြီ၊ ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောရမလဲ ... အရေးကြီးပါသလားရှင် ..."

ပုံပုံ ဖုန်းကို ချလိုက်သည် ။

ရုံးလည်း မတက်ဘူးတဲ့ ။ ပုံပုံက နောက်ဂဏန်း ခြောက်လုံးကို နှိပ်လိုက်ပြန်သည် ။

"ဟယ်လို ..."

"ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ... အပေါ်ထပ်က ကိုအောင်မြေခဲ ခဏ စကားပြောပါရစေ ..."

"ကိုင်ထားပါ ..."

မြေတို့ အခန်းမှာ ဖုန်းမရှိ။ မြေက လေးထပ်အမြင့်မှာ နေပြီး တယ် လီဖုန်းက နှစ်ထပ်အမြင့် အခန်းမှာ ရှိသည်။ ဖုန်းဆက်လည်း တစ်ဆယ် ... ဖုန်းခေါ်ပေးရလည်း တစ်ဆယ်ပင်။

"ပုံ ... အိမ်ကို ဆက်ကြည့်နေတာလား ..."

"ဟုတ်တယ် အန်တီ ..."

ပုံပုံက ဒေါ်အေးမြမြကို လှည့်ဖြေလိုက်သည်။

"ရှိသေးသတဲ့ လား ..."

"မသိသေးဘူး အန်တီ ... အပေါ်တက်ခေါ်နေတာပဲ ..."

ပုံပုံသည် မရှိဘူးဆိုလျှင်တော့ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ လိုက် ကို လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်၌ ကူးလိုက်သည်။ မြေက စိတ်ချရတာ မဟုတ်။ သူ့အမေရော ပုံပုံပါ တကူးတက လိုက်မနေဖို့ အစကတည်းက ပြောဖူးသည်။ ခုလည်း လိုက်ရမှာ အဖော် အားနာပြီး တစ်ယောက်တည်း ဆေးခန်းကို ထွက်သွားရင် ထွက်သွားမှာ။

"ဟယ်လို ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"သူမရှိတော့ဘူးခင်ဗျ။ အခန်းက အပြင်က သော့ပိတ်ထားပါတယ် ..."

"ဪ ... တစ်ဆိတ်လောက်ရှင် ...သူ အပြင်ထွက်သွားတာများ မြ

င်လိုက်ပါသလား၊ ဘယ်အချိန်လောက်ကများ ထွက်သွားသလဲလို့ ... သိနိုင်ရင် သိချင်ပါတယ် ..."

ဒေါ်အေးမြမြက သက်လုံးပုံကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးနေမိသည် ။ သူကလေးခမျာ ဒေါ်အေးမြမြရဲ့ သားတော်မောင်ကို အတော်ကြီး ချစ်မြတ်နိုးရှာတာ အသိသာကြီးပင်တကား။

"ခဏနော် ... ဒါဖြင့် ... အိမ်မှာ မေးကြည့်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော်တော့ သူထွက်သွားတာ မမြင်လိုက်ဘူး..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..."

ခဏအကြာတွင် တစ်ဖက်မှ အော်မေးသံ စကားပြောဆိုသံများ ရပ်ကာ ...

"မနက် ဆယ်နာရီလောက်က ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်တဲ့ ... ပြန်မရောက်သေးတာလား ... ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်ထွက်သလားတော့ မသိပါဘူးခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ..."

ပုံကဖုန်းချကာ နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်နေသည် ။ မနက်ကတည်းက ဘာကြောင့် ထွက်သွားရတာလဲ။ တခြားလည်း သွားစရာရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ။

"ဘာထူးလဲ သမီး ..."

"မနက်ကတည်းက အပြင် ထွက်သွားတယ်တဲ့ "

"ဘာကိစ္စများ ပေါ်ပါလိမ့် ..."

"ရွှေကြာပဲ ဘာကိစ္စပေါ်ပြန်ပြီလဲမှ မသိတာ ..."

စူထော်သော နှုတ်ခမ်းနှင့် မလိုတမာ သဝန်တို့သံ
လေသံဟန်ပန်ကြောင့် ဒေါ်အေးမြမြမှာ ပြုံးမိမလိုရှိတာကို အောင့်ထား
ရပါသည်။ ။ ရွှေကြာနှင့် သားတော်မောင်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆ
ယ် ခင်မင်လာကြသူတွေ။ ဆန်းပြားချင်လျှင် အစောကြီးကတည်းက ဆ
န်းပြားနိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပြီး ရိုးသား ဖြူစင်စွာ ခင်မင်ကြတာပဲဆိုတာ ဒေါ်
အေးမြမြအသိပင်။ သို့သော် သက်လုံးပုံကလေး ခမျာမှာ တော့ သူ့ရဲ့ သံ
ယောဇဉ် သက်တမ်း တစ်နှစ်လောက်နှင့်ယှဉ်ကာ အကြီးအကျယ် မနာ
လိုဘဲ ရှိတတ်သည်။ ။

"အေး ... အဲဒါတော့ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး ..."

"အဲဒီ ရွှေကြာက ... မြွေကိုသိပ်နိုင်တာပဲ၊ သူကလည်း ကုန်းရုန်းအခို
င်းခံနေတာ၊ သူများ နေကောင်းမှန်းမသိ မကောင်းမှန်းမသိ ... ဘာခေါ်
ပြဿနာ လုပ်ပြန်ပြီလည်း မသိပါဘူး ..."

မနာလိုအူတို စိတ်ပုပ်နှင့် ပုံပဲ့ ကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာလေးမှာ ရဲ့
နေသည်။ ။

"ဟုတ်ချင်မှ တော့ ဟုတ်မှာ ပါ ... ဒါမှ မဟုတ် သားကြီးတစ်ယော
က်ဟာ အန်တီနဲ့ သမီးကိုပါ ဆေးခန်း ခေါ်ရမှာ အားနာပြီး တစ်ယောက်
တည်း သွားလိုက်ပြီလားမှ မသိတာ။ ခုပဲ ငါးနာရီခွဲကာနီးသွားပြီ၊
သွားပြီထင်ပါရဲ့ ... ပုံပုံရယ်"

"လိုက်ပါမယ် ဆိုနေကာမှ ဟာကို ... သူက အလကားနေ အားနာ
နေတာပဲ .."

"နောက်တော့ သူအကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါလိမ့်မယ် သမီးရယ် ...

"ဟာ ... ပုံက သူဘာဖြစ်လဲ စောစော သိချင်တာကို ..."

"ခေါင်းကိုက် ဇက်လေး မျက်စေ့ဝေတာလေးက ဘာမှ ကြီးကျယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးရယ် ... စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ... ဒီနေ့ပြမဲ့ ဆရာဝန်က မျက်စေ့ ထပ်စစ်ခိုင်းမှာ ပါပဲ ... မျက်မှန် ဒီဂရီတိုးရုံ ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ် ..."

"သူ့မျက်မှန် ဒီဂရီတိုးရင်လည်း ပုံပဲ အရင်ဆုံး သိချင်မြင်ချင်တယ်၊ မရဘူး၊ ပုံဆေးခန်းကို လိုက်သွားမယ် ..."

ဒေါ်အေးမြမြမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ခပ်ပြုံးပြုံး ချမိပါသည်။ ။

"မှောင်စတောင် ပျိုးတော့မှာ ... သမီး ဖေဖေ ပြန်လာရင် ... ညနေဘက်ကြီး မှောင်ကာနီး ကားနဲ့ ထွက်ရပါ့မလား ဆူနေပါဦးမယ် ..."

"မဆူပါဘူး၊ အသည်းယားလွန်းလို့ လိုက်သွားတယ်လို့ ဖေဖေကို ပြန်လာမှ ပြောမယ် ..."

"ဒါဖြင့်ရင်လည်း အန်တီပါ ..."

"အန်တီ မလိုက်ပါနဲ့ တော့ ... ပုံဘာသာ သွားတော့မယ်၊ တွေ့ရင် ထုပ်စံမယ် ... အလကားနေ အားနာတာနဲ့ ဘာနဲ့ ၊ လိုက်ပါမယ် သေချာပြောထားလျက်နဲ့ ..."

ခုနကတည်းက အဝတ်အသင့်လဲပြီး စောင့်နေတာမို့ သက်လုံးပုံက ဘာမှ ထပ်မံပြင်ဆင်စရာမရှိ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်တင်ထားရာမှ ကောက်ယူကာ ကားသော့ ဖြုတ်ပြီး တလှစ်လှစ်နေအောင် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးတော့သည်။ ။

"ပုံပုံရေ ... ဆေးခန်းမှာ တွေ့ရင်တော့ ဒီခေါ်ခွဲဦးနော် ..."

ပြီးတော့မှ ဒီကစားသောက်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်မှ ...

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ..."

ပြန်ဖြေသံသည် ကားပေါ်မှ ဖြစ်သည်။ ။ စကားဆုံးလျှင် ခပ်ညက်ညက် စက်နိုးသံက ပေါ်လာသည်။ ။ စိတ်မြန်လက်မြန် မမလေးသည် ဤသို့မှ ခွင့်မပြုလိုက်လျှင် တစ်ညလုံး တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်နေတော့မှာ သေချာသဖြင့် ဒေါ်အေးမြမြမှာ ငေးလို့ သာ ကျန်ရစ်ရပါသည်။

။

ဆေးခန်းထဲဝင်ကာ အနှံ့ဝင်ရှာသည့်အပြင် မှတ်ပုံတင်စာအုပ် လုပ်ရာနေရာမှာ လည်း မြေရဲ့ နာမည်ပါမလား ခွင့်တောင်းပြီး ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။ ။ ဒီဆေးခန်း ဒီဆရာဝန်ဆီမှာ ပြမည်ဆိုတာ ကြိုတင် တိုင်ပင်ထားပြီးသားမို့ တခြားလည်း သွားရှာနေဖို့ မလိုတော့ပါ။ ။ မြွေကို အစအန တစ်စွန်းတစ်စပင် မတွေ့မြင်ရသောအခါတွင် သက်လုံးပုံသည် ထင့်ခနဲ တစ်စုံတစ်ရာကိုပဲ အပြတ်တွေးထင် လိုက်မိပြီ။

ရွှေကြာအိမ် ရောက်နေနိုင်သည်။ ။

မြေဟာ အလည်အပတ် အပေါင်းအသင်း များ တတ်သူမဟုတ်။ ရုံးကပင် ခွင့်ယူနားနေခိုက်မှာ တခြားကို သွားစရာ အကြောင်းမမြင်။ မနက်ကတည်းက ဘယ်ကို ထွက်သွားသလဲ။ ရွှေကြာထံကိုကလွဲလို့ တခြား ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။

ရွှေကြာ ဒုက္ခပြဿနာ အရှုပ်အရှင်းတွေနှင့် လုံးထွေးနေတတ်သည့်

မြေသည် အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ရွှေကြာနှင့်ပိုပြီး နီးစပ် ကူညီချင်စရာ ဖြစ်သည်။ ။ အရင့်အရင်က ပြဿနာဆိုတာတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ မဆိုင်သော ဒုက္ခတစ်ခု ရွှေကြာမှာ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရတာလည်း သက်လုံးပုံပါ သိသိချည်းပင် မဟုတ်လား။ အခု ဒုက္ခက အရင်ဒုက္ခနဲ့ မတူဘူးလို့ ဟီးချည်းရလောက်အောင် ရွှေကြာပြဿနာ တက်နေသည်။ ။

ဒါကိုသိတာလည်း ရွှေကြာရယ်၊ အောင်မြေရယ်၊ သက်လုံးပုံရယ် သုံးယောက်တည်းသာ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင် သစ္စာကြီးကြပုံက ခုကိစ္စကို သက်လုံးပုံကိုပင် ဖုံးဖိထားချင် ထားဦးမည့် ရင်းနှီး စည်းလုံးမှုမျိုးတည်း။ ရွှေကြာက ပုံကို ဦးစွာ ဖွင့်ပြောလာ၍ သာ ပုံသိခွင့်ရခဲ့သည်။ ။

ပုံသည် သဝန်တိုမည့်သာ သဝန်တိုနေရသော်လည်း ရွှေကြာ ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သည် ကိုတော့ ယုံကို ယုံကြည်ပြီးသားပင်။ ခက်နေတာက မြေရဲ့ သံယောဇဉ်တည်း။

သံယောဇဉ်ကြီးဆို ရွှေကြာနှင့်အောင်မြေက ပုံနှင့်သိသလို လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်ကမှ စသိကြရတာမျိုး မဟုတ်။ သုံးလေးငါးတန်း အရွယ်က စခင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ပြောမနာဆိုမနာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မထားဘဲ တိုးလျှို့ပေါက် ရင်းနှီးခင်မင်မှုမျိုးနှင့် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ။ မြေကို ပုံ စသိခဲ့ရတာကိုက ရွှေကြာသူငယ်ချင်း အဖြစ်နှင့်သာ။ အန်တီသားတစ်ယောက် အဖြစ်မဟုတ်။

ရွှေကြာက တစ်ဆင့်ခံသည်။ ။ ဒီတော့ သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ရွှေကြာကို ဖယ်ထုတ်မရပါ။ ပုံကလည်း ဖယ်ထုတ်ချင်သော သဘောရှိလို့ မဟုတ်ပါ။ ရွှေကြာကို မြေ အလေးအနက် သံယောဇဉ် ကြီးလွန်းတာ တစ်ခုကိုသာ မကျေမနပ် မနာလိုတာ ဖြစ်သည်။ ။ ခုလိုဆိုတော့ ပို၍ ပင် ပုံ မျ

က်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်နေရသည်။ ။

ဘာကြောင့်ပါနည်း။

အကြောင်းရင်းကား ရွှေကြွေရဲ့ မိုက်မဲပေါ့လျော့ အညှာလွယ်မှုမှ စတင်ခဲ့သည်။ ။ ရွှေကြွေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည် ဟု သိလိုက်ရတုန်းက ပုံသည် ရွှေကြွေအတွက် စိတ်ညစ်ခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ကြံရာမရခြင်းတို့ နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူမွန် ကျပ်ခဲသွားသည့်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သေမတတ် စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ပူပင် လိုက်ရပါသေးသည်။ ။

မြေတစ်ယောက် ထိုဒုက္ခဝန်ထုပ်ကို တာဝန်ယူပစ်လိုက်မှာ ကိုကြောက်ရွံ့ခြင်းပင်။ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်ကာ ငိုငံကျနေသော မြွေကို ပခုံးနှစ်ဖက် ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ လှုပ်ပစ်ရင်း ...

"မြေ ... မြေနော် ... ပုံတို့ တခြားနည်းနဲ့ ကူညီကြမယ်နော်၊ မြေ ... ဒီကိစ္စကို ခေါင်းခံပြီး တာဝန်ယူလိုက်မှာ အကြောက်ဆုံးပဲ၊ ပုံသေမှာ သိလား၊ ဗိုင်းခနဲလဲသေမှာ နော် ... ကြားရဲ့ လား ... ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ မြေရယ် ..."

မျက်ရည်စက်လက် မျက်စေ့သူငယ်နှင့် မြွေကို ခြိမ်းခြောက်တစ်ဝက် တောင်းပန်တိုးလျှိုး တစ်ဝက်ရောကာ အထပ်ထပ် အခါခါ အကြိမ်တစ်ရာမက ပြောခဲ့သည်။ ။ ထိုအခါ မြေသည် ပွဲမေးစေ့ကလေးကို ဆွဲပင့်လျက် ...

"ဒါမျိုး ပြောစရာလားပုံရယ် ... ကိုယ့်မှာ ချစ်သူ မရှိရင် တော့ ပူချင်စရာ ဟုတ်သေးတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဟောဒီ ပုံဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဒီချစ်သူကလေးကို မကြာခင် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ရိုးမြေကျ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဥစ္စာ ..."

ထိုသို့ ဆိုခဲ့သော်လည်း မချီတင်ကဲ ရှိလှသည့် မြွေမျက်နှာကို ကြည့်လျှင် ပုံသာမရှိပါက ရွှေကြော့ကို သူလက်ထပ် အမည်ခံပေးလိုက်မည်မှာ မလွဲဘူးဆိုတာ သေချာစွာ ယုံကြည်နိုင်သည်။ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါဘူး။ မြေဟာ ပုံမရှိလျှင် ရွှေကြော့တာဝန်ကို ယူကိုယူမှာ။

ရွှေကြော့ကို သနား စိတ်မကောင်းလွန်းလှတာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်း မိုက် လိုက်လေခြင်းရယ်လို့ လည်း ကရုဏာဒေါသ ဖြစ်လှသော ပုံသည် သူ့ဟာသူ မဆင်မခြင် မိုက်မဲရာမှ ရလာသော အဘိုးရလဒ်အတွက် ကိုယ့်ချစ်သူကို စွန့်လျှူကူညီဖို့ အထိတော့ အနစ်နာမခံနိုင်ပေ။ ဤသည် မှသစ္စာစကားပင်။ ရွှေကြော့ကိစ္စအတွက် အိပ်ပျက်ခံကာ ခေါင်းပူအောင် အကြံထုတ်သည်။ ဘယ်ကို ပို့လွှတ်မွေးစေရမလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရက်စက်မိုက်မဲစွာ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကော။

ဘယ်လိုဖြစ်ပါစေ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ပုံတာဝန်ယူရမည်ဆိုက ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ တာဝန်ယူနိုင်သည်။ မြွေကို မပေးရလျှင် ပြီးရော။ တကယ်တော့လည်း ရွှေကြာဟာလည်း မရှိမဲ့ရှိမဲ့ လူတန်းစားထဲကမဟုတ်။ ငွေကြေးမလို၊ အကြံဉာဏ် အကူညီ အဖေးမသာလိုသည်။ တာဝန်ရှိသူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပြီ။

ရွှေကြာရဲ့ တရားခံချစ်သူ ကျော်စွာလေးဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လကပဲ မတော်တဆ ကားတိုက်မှုနှင့် သေဆုံးကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေကြာမိုက်သည်။ ရွှေကြာမိုက်သည့်အတွက် မြေက တာဝန်ယူရမည်ဆိုလျှင် လုံးဝ တရားမျှတမှု မရှိ။ ပုံက မြွေကို စွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုလျှင် ကြီးမားသော မတရားမှုကြီး သက်သက်ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် ဤပြဿနာ ရှိနေသည့်အတွက် မြွေကို ပုံတစ်ချက် ကလေးမှ အလစ်မပေးချင်ဘဲ စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဤမျှ သွေးပူနေရခြင်းသာ။ အန်တီကတော့ ခေါင်းကို
က် ဝေဒနာကလေးအတွက် ဆေးခန်းပြဖို့ ကိစ္စကို ဤမျှ အသည်းအသန်
ဖြစ်နေသဖြင့် မိခင်ရင်းထက်ပင် သည်းနေပါကလားဟု ထင်ကောင်းထ
င်နိုင်ပါသည်။ ။ ထိုသို့ထင်တာက ဘာမျှ အရေးမကြီးပါ။

အရေးကြီးသည် မှာ ရွှေကြာ့ကို မြေက ဘဝနှင့်ရင်း၍ မကူညီဖို့ ပင်။
ထိုသို့မကူညီဖြစ်စေရန် မြေနှင့် ရွှေကြာတို့ နှစ်ယောက်ချင်း လျှို့ဝှက်
တွေ့ဆုံမှုကို ပုံ အလိုမရှိ။ မြွေကိုလည်း သတိပေးပြီးပြီ။ ပုံမပါဘဲ ဒီရက်
အတွင်း ရွှေကြာ့ထံ မသွားရ မလာရ၊ ပုံပါပါမှ သွားရမည်။ ဤကိစ္စကို
ပုံမသိဘဲ ဘာမျှ မဆွေးနွေးရ။ မြေပြောချင်သမျှကို ပုံသိပြီးမှ ရွှေကြာသိ
စေရမည်။ ဒီကတိကို မြေကလည်း ပေးထားပြီးသား ဖြစ်ပါလျက် ...။

ဆေးခန်းမှ အမြန် မောင်းလာသော သက်လုံးပုံရဲ့ ကားကလေးသည်
ရွှေဂုံတိုင် မြို့နယ်ထဲတွင် တည်ရှိသော ရွှေကြာရဲ့ နေအိမ်ခြံဝင်းသို့ ဦးတ
ည်လာသည်။ ။ စိတ်ဇောကြောင့် အရှိန်ကလည်း မြန်နေကာ ဘာမျှ သိပ်
မကြာလိုက်ဘဲ ရွှေကြာတို့ ခြံကို ရောက်လာပါသည်။ ။ ဆေးခန်းမှ ပြန်ထွ
က်လာတော့ ခြောက်နာရီကျော်ခဲ့ပြီမို့ ခုဆို ခြောက်နာရီခွဲခါနီးရောမည်။
မှောင်ရိပ်ပင် သန်းစပြုနေပါပြီ။ ခြံထဲမှာ မြွေကားကို လှမ်းမြင်နေရသ
ည်။ ။

ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးမှ ကားကို လှိမ့်ဝင်လာသော ပုံသည် ပြန်ကွေ့
ထွက်ဖို့ ရာ လွယ်သည့် ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ပဲ ကားကို ရပ်ကာ ဆင်းလာသ
ည်။ ။ အိမ်တံခါးမကြီးမှာ လည်း ပွင့်လျက်သား ဧည့်ခန်းကို လှမ်းမြင်နေ
ရကာ ထိုနေရာတွင် လူရိပ်လူယောင်မရှိ။ ပုံက ကွယ်နေသော တိုက်ဟို
ဘက်ခြမ်းဆီ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ကာ လျှောက်လာသည်။ ။

တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ဒန်းကလေးရှိတာ ပုံသိသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်

တော့မည်ဆိုလျှင် လူစိတ်က အလိုလို ကြိုထင့်နေတတ်သည် မှာ ဤတစ်ကြိမ်၌ အသိသာဆုံးပင်တည်း။ ပုံသည် တိုက်ဘေးက ဒန်းကို မမြင်ရမီကပင် ဒန်း၌ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်ရမည်ဟု ထင်သည် ။ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို လူမရှိသောကြောင့်ဟု မထင်။ လူရှိလျက်နှင့် တိတ်ဆိတ်နေပုံမျိုးဟု အလိုလိုထင်သည် ။

ဒန်ပေါ်၌ ရွှေကြာ ...

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိတ်မွေးကြိမ်ခုံပုလေး၌ မြေ ...။

မြေက ခေါင်းငုံ့မျက်နှာကို အုပ်ထားကာ ထို ခေါင်းပေါ် ဆံပင်များသို့ ရွှေကြာလက်နှစ်ဖက်လုံးက ရောက်နေလျက် တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးနားချ ချော့မော့နေသလို မြင်ကွင်းသည် ပုံ အသက်ကို ရင်ခွဲ ဆွဲနုတ်ယူလိုက်သလို သေဆုံးတောင့်တင်း သွားစေသည် ။ ပုံသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် နာကြည်းမုန်းတီးခြင်း၊ အော်ဂလီဆန်ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ အသည်းကွဲခြင်းတို့ စုပြုံခံစားလိုက်ရကာ ရင်ဘတ်ထဲက ထိုးအောင့်သွားသည် ။

သို့သော် ပုံသည် မြင်ကွင်းကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းပြေးမည့် မိန်းမစားမျိုးကား မဟုတ်။

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ... ဟင် ..."

ပုံအသံသည် အေးစက်မာကျော သည်းထန်စွာ ထွက်သွားသည် ၌ မြေခေါင်း ဆတ်ခနဲ မော့လာကာ ရွှေကြာကလည်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ရွှေကြာကား ဟန်မပျက်။ မြေကား မျက်ရည် စိုစွတ်လျက် တကား။ ရွှေကြာက အေးဆေး ဖျော့တော့စွာ ပြီးရင်း ...

"ဒီမှာ အရူးထလာတယ် ... တို့ ကို မရမက လက်ထပ်ဖို့ ပြောနေတ

ယ်ပုံ ... ကြည့်ပြောစမ်းပါဦးဟယ် ..."

ပုံသည် ရှက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနှင့် ထူပူကာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လဲကာလဲကာ သေးဆုံးရင်း သတိလက်လွတ် ပြာနှမ်းနေလေသည်။ ။
